

Skiriu savo pamergēms

DABAR

Dilanas

– Noriu pasakyti, kad draugystės kelias niekad nebūna ramus, – sako Markas žaisdamas su automobilio saugos diržu.

Tai pirmas nuoširdus Marko atsiprašymas – šešios banalios frazės, dvi netikslios literatūrinės nuorodos ir jokio akių kontakto. Žodis „atsiprašau“ buvo ištartas, bet kiek anksčiau nuskambėjo frazė „nemoku sakyti“, šiek tiek sumenkinusi jo nuoširdumą.

Perjungiu pavarą.

– Regis, sakoma, kad „meilės tėkmė“ niekada nebūna rami. Jei neklystu, tai žodžiai iš „Vasarvidžio nakties sapno“.

Privažiuojame visą parą veikiantį „Tesco“. Pusė keturių ryto, ir nors viską aplink dengia tamsos šydas, nuo parduotuvės sklindanti blyškiai gelsva šviesa tarsi scenos prožektorius nušviečia tris priekyje važiuojančio automobilio keleivius. Esame tiesiai už jų, abu ekipažai seka paskui iš lėto judantį dardantį sunkvežimį.

Galinio vaizdo veidrodėlyje sekundės dalį išvystu vairuotojos veidą. Ji panaši į Adę – jei daug apie ką nors galvoji, imi tą žmogų matyti visur.

Markas sušnopščia nepatenkintas.

– Dilanai, kalbu apie savo jausmus. Tai siaubingai sunku. Ištrauk pagaliau galvą iš šiknos ir paklausyk.

Tai išgirdęs, šypteliu.

– Gerai, klausau tavęs.

Važiuoju pro kepyklą. Veidrodėlyje išvystu apšviestas priekyje važiuojančio automobilio vairuotojos akis, jos antakiai šiek tiek pakilę virš kampuotų akinių.

– Neneigiu, kad mums buvo iškilę sunkumų, o aš nemokejau su tuo susidoroti ir... labai nemalonu, kad taip nutiko.

Nesiliauju stebėtis painia jo žodžių raizgalyne, kad tik nereiktų ištarti paprasto „atsiprašau“. Tyliu. Markas kosteli ir ima maigyti saugos diržą, o aš, jo pasigailėjęs, vos nepasakau, kad viskas gerai, kad jis neturi to pasakyti, jei nėra pasiruošęs, tačiau, mums lėtai slenkant pro lažybų punktą, šviesos ruožas vėl nušviečia priekyje važiuojantį automobilį ir Markas išgaruoja man iš galvos. Vairuotoja nuleido langą ir iškišusi ranką įsikibo automobilio stogo. Automobilio žibintų spindesy ant jos riešo rausva sidabro spalva žybsi apyrankės. Šis gestas toks iki skausmo pažįstamas – liauna ir blyški, bet tvirtai uždėta ranka ir riešą juosiančios apyrankės iš vaikiškų karoliukų. Bet kur jas pažinčiau. Neramiai suspurda širdis, nes tai *tikrai* ji, *Adė*; mūsų žvilgsniai susitinka galinio vaizdo veidrodėlyje.

O tada surinka Markas.

Šiek tiek anksčiau jis taip pat šiurpiai užriko mums pravažiavus veganiškų pyragėlių su dešrele reklama ant „Greggs“ kepyklos, todėl nesureaguoju taip greit, kaip įprastai būčiau sureagavęs. Spėju to pasigailėti, kai, staiga sustojus priešais važiuojančiam automobiliui, nebespėju nuspausti Marko tėvui priklausančio septyniasdešimt tūkstančių svarų vertės mersedeso stabdžių.

Adė

Bum.

Mano galva taip smarkiai trukteli, kad nuo ausų, perskrisdami galvos atramą, nulekia akiniai. Kažkas surinka: „O velnias.“ Kaklą perveria skausmas, galvoje sukasi mintys: „Dieve mano, ką aš padariau? Ar ką nors partrenkiau?“

– Po paraliais, – susikeikia šalia sėdinti Deb. – Ar tu sveika? Apgraubomis ieškau akinių. Akivaizdu, kad jų čia nėra.

– Kas per velniava čia nutiko? – pralemenu.

Drebančiomis rankomis paliečiu vairą, paskui rankinį stabdį ir galinio vaizdo veidrodėlį. Bandau susigaudyti aplinkoje.

Matau jį veidrodėlyje – be akinių nelabai ryškiai. Jis atrodo šiek tiek nerealus, bet tai tikrai jis. Toks pažįstamas, kad akimirką pasijuntu, tarsi žiūrėčiau į savo pačios atspindį. Širdis ima taip daužytis, kad, regis, tuoj iššoks iš krūtinės.

Deb lipa iš automobilio. Priekyje pajuda sunkvežimis, priekiniai jo žibintai dar spėja apšviesti lapės, dėl kurios jis nuspaudė stabdį, uodegą. Ji iš lėto nutipena ant šaligatvio. Po truputį imu suvokti, kas įvyko: sunkvežimis sustojo dėl lapės, aš – dėl sunkvežimio, o už manęs važiuojantis Dilanas apskritai nesustojo. O tada – *bum*.

Veidrodėlyje vėl žvilgtelį į Dilaną; jis vis dar žiūri į mane. Atrodo, kad viskas sulėtėjo ir nuščiuvo, tarsi kažkas būtų sustabdęs pasaulio veikimo mechanizmą.

Dilano nemačiau dvidešimt mėnesių. Jis turėjo bent kiek pasikeisti. Juk visa kita pasikeitė. Tačiau netgi iš čia, prieblandoje, žinau, kaip tiksliai atrodo jo nosis, ilgos blakstienos, gyvatės odos spalvos gelsvai žalios akys. Žinau, kad šios akys bus tokios pat didelės ir priblokštos, kaip tada, kai jis mane paliko.

– Na, – išgirstu sakant seserį. – Minis šauniai atsilaikė.

Minis. Automobilis. Viskas tuoj pat sugrižta ir atsisegu diržą. Tik iš trečio karto. Dreba rankos. Kai vėl pasižiūriu į galinio vaizdo veidrodėlį, žvilgsnį sutelkiu nebe į antrą, o į pirmą planą – ant užpakalinės sėdynės pamatau į priekį palinkusį, susirietusį Rodnį, jis susiėmęs už galvos, o nosis liečia kelius.

Šūdas. Visiškai užmiršau Rodnį.

– Ar tu sveikas? – paklausiu jo tuo pat metu, kai į mane kreipiasi Deb.

– Ade? Ar tu sveika? – Ji vėl įkiša galvą į automobilį ir susiraukia. – Tau irgi skauda kaklą?

– Aha, – atsakau tik jai paklausus suvokusi, kaip *stipriai* skauda.

– Dievuliau, – prabyla Rodnis lėtai atsitiesdamas. – Kas nutiko?

Vakar Rodnis feisbuko grupėje „Čerė ir Krišas tuokiasi“ ieškojo, kas jį nuvežtų į vestuves iš Čičesterio regiono. Niekas daugiau neatsiliepė, taigi mudvi su Deb jo pasigailėjome. Apie Rodnį žinau tik tiek, kad pusryčius jam pakeičia „Wetabix“ gėrimas, jis nuolat kūprinasi, o ant jo marškinėlių

parašyta „Kad ir kiek spaudžiu mygtuką „Esc“, aš vis dar čia“, bet manau, kad esmę pagavau.

– Kažkoks šiknius su mercedesu įvažiavo mums į galą, – atsako jam Deb, vėl atsitiesdama pasižiūrėti į už mūsų stovintį automobilį.

– Deb... – prabylu.

– Aha?

– Manau, kad tame automobilyje Dilanas.

Ji suraukia nosį ir vėl pasilenkia į mane pasižiūrėti.

– Dilanas *Abotas*?

Nuryju seiles.

– Aha.

Surizikuoju žvilgtelėti pro petį. Sprandas iškart sureaguoja. Tik tada pastebiu iš mercedeso keleivio pusės išlipantį vyrą: liekno sudėjimo ir vaiduokliška blyškų tamsioje gatvėje, nuo parduotuvių virtinų krintanti šviesa blausiai apšviečia jo garbanotus plaukus. Širdis vėl ima daužytis it pašėlusiai.

– Jis su Marku, – pasakau.

– *Marku?* – paklausia Deb išpūsdama akis.

– Aha. O Dieve. – Tai siaubinga. Ką man dabar daryti? Kažką su draidimu? – Kaip automobilis? – paklausiu.

Išlipu tuo pat metu, kai Dilanas išsiropščia iš mercedeso. Jis vilki baltus marškinėlius ir chaki spalvos šortus, apsiavęs nusklembtais mokasiniais. Ant diržo kilpos kabo į kišenę įkištas karabinas. Šitaip nešioti jam pasiūliau aš, nes nuolat pamisdavo raktus.

Kai žengia į priekį, jį apšviečia mercedeso priekiniai žibintai. Jis toks gražus, kad man suspaudžia širdį. Jį matyti net sunkiau, nei tikėjaisi. Kyla noras daryti viską vienu metu: bėgti pas jį, pabėgti nuo jo, susigūžti, apsverkti. O

kartu neapleidžia visiškai absurdiškas jausmas, kad kažkas ten aukštai susimovė ir neatliko savo darbo, nes šį savaitgalį ir *turėjau* pamatyti Dilaną po beveik dvejų metų, bet tai turėjo įvykti per vestuves.

– Ade? – kreipiasi jis.

– Dilanai, – pralemenu.

– Nejaugi kažkoks *minis* tikrai ką tik sudaužė mano tėvo mersedesą? – nusistebi Markas.

Mano ranka nevalingai pakyla prie kirpčių. Be makiažo, apšiurusiu kombinezonu, prisiplojusiais plaukais. Velniai rautų, ištikus *mėnesius* planavau, ką turėčiau vilkėti, kai vėl pamatysiu Dilaną, o dabartinis vaizdas to nė iš tolo neatitiko. Bet jam nė motais, kaip atrodau, regis, nė nepastebi mano naujos plaukų spalvos – tiesiog sugauna mano žvilgsnį ir žiūri į akis. Jaučiuosi taip, tarsi visas pasaulis būtų ką tik parklupęs ir dabar bandytų atgauti kvapą.

– Po galais, – piktinasi Markas. – Minis! Koks pažeminimas!

– Kas per velnias? – atrėžia Deb. – Ką jūs ten *veikėt*? Tiesiog ėmėt ir įvažiavot mums į galą!

Dilanas sumišęs žvalgosi. Bandau susiimti.

– Ar niekas nesužeistas? – paklausiu trindama sprandą. – Rodni?

– Kas? – paklausia Markas.

– Aš sveikas! – sušunka Rodnis – jis vis dar ant užpakalinės sėdynės.

Deb padeda jam išlipti. Tai turėjau padaryti aš. Atrodo, kad mano smegenys nelabai veikia.

– Šūdas, – susikeikia Dilanas, pagaliau atkreipęs dėmesį į sulamdytą mersedeso bamperį. – Atsiprašau, Markai.

– Tiek to, drauguži, nesuk galvos, – atsako Markas. – Žinai, kiek kartų esu supylęs vieną iš tėvo automobilių? Jis nė nepastebės.

Žengiu į priekį apžiūrėti aplamdyto Deb minio galo. Tiesą sakant, jis neatrodo taip jau blogai – tasai *bum* buvo toks garsus, kad atrodė, jog nukrito kas nors svarbaus. Pavyzdžiui, ratas.

Man dar nespėjus susivokti, kas vyksta, į vairuotojo vietą atsisėdusi Deb bando vėl užvesti variklį.

– Viskas gerai! – šūkteli ji. – Tai bent mašinytė. Tinkamai išleisti pinigai. – Ji šiek tiek pavažiuoja į priekį, užvažiuoja ant šaligatvio bortelio ir įjungia avarines šviesas.

Sugrįžęs į mersedesą, Dilanas rausiasi daiktadėžėje. Jiedu su Marku kalbasi apie pagalbos kelyje tarnybą, Markas jam telefonu persiunčia el. laišką, o mano galvoje sukasi mintis... štai kas – Dilano plaukai trumpesni. Štai kas kitaip. Žinau, turėčiau galvoti apie eismo įvykį, bet žaidžiu žaidimą „atrask skirtumus“ – žiūriu į Dilaną ir spėliuju: „Ko trūksta? Kas naujo?“

Jis vėl sugauna mano žvilgsnį. Pradedu rausti. Dilano akys kažką turi – jos sugauna tave tarsi voratinklis. Prisiverčiu nusukti žvilgsnį.

– Taigi... spėju, jūs vykstat į Čerės vestuves? – paklausiu Marko. Mano balsas dreba. Negaliu pakelti į jį akių. Staiga nudžiungu galinti apžiūrėti įlenktą galinį minio bamperį.

– Na, taip, vykom, – nutęsdamas žodius atsako Markas ir įsmeigia akis į mersedesą. Gal ir jam sunku į mane žiūrėti. – Bet su šita mažule mes tikrai nebenuvažiuosim daugiau nei šešis šimtus kilometrų. Ją reikia nuvežti į autoservisą. Jūsų taip pat.

Vėl išlipusi iš automobilio, seno skylėto džemperio rankovė trindama įbrėžimą, Deb tam nepritaria.

– Nee, jam viskas gerai, – atsako ji ir, tarsi tai patvirtindama, atidaro ir vėl uždaro bagažinę. – Tiktai įlinkęs.

– Markai, jis visai patrako, – šūkteli Dilanas.

Net iš čia matau mercedeso ekrane žybsinčias įspėjimo lemputes. Jos tokios ryškios, kad turiu nosisukti. Ar ne visad taip ir būna, kad, sugedus Marko automobiliui, viskuo rūpinasi Dilanas?

– Už pusvalandžio atvyks vilkikas nutempti jo į autoservisą, – praneša Dilanas.

– Už pusvalandžio? – pakartoja Deb negalėdama tuo patikėti.

– Tai įeina į priežiūros paslaugas, – atsako jai Markas rodydamas į automobilį. – Širdelė, čia mercedesas.

– Mano vardas Deb, o ne širdelė. Jau buvom keletą kartų susitikę.

– Žinoma, prisimenu, – atsako Markas nerūpestingai, bet nelabai įtikinamai.

Kol visi bandomė išsiaiškinti dėl draudimo, jaučiu mane veriantį Dilano žvilgsnį. Nerangiai maigau telefoną, Deb rausiasi daiktadėžėje ieškodama dokumentų, ir visą šį laiką taip intensyviai jaučiu esant Dilaną, tarsi jis užimtų dešimt kartų daugiau vietos nei visi kiti.

– O kaip mes nusigausim į vestuves? – paklausia Markas, kai baigiame tvarkyti reikalus.

– Viešuoju transportu, – atsako Dilanas.

– Viešuoju *transportu*? – pakartoja Markas, tarsi kas būtų pasiūlęs į Čerės vestuves važiuoti rogėmis. Vadinas, jis vis dar toks pat šiknius. Bent jau tai nepasikeitė.

Atsikrenkščia Rodnis. Atsirėmęs į minio šoną ir sulindęs į telefoną. Nesmagiai jaučiuosi, kad vis jį pamirštu. Šiuo metu mano smegenyse nėra vietos Rodniui.

– Pasak gūglo, jei išvyksit dabar, – prabyla jis, – turėtumėte atvykti... trylika minučių po trijų.

Markas žvilgteli į laikrodį.

– Gerai, – atsako Dilanas. – Mums tinka.

– Antradienį, – užbaigia Rodnis.

– Ką? – choru ištaria Dilanas su Marku.

Rodnis nutaiso atsiprašančią veido išraišką.

– Dabar ketvirta ryto sekmadienis, nedarbo diena, o jums iš Čičesterio reikia nuvykti į Škotijos kaimą.

Markas energingai skėsteli rankomis.

– Šitoj šaly visiška netvarka.

Mudvi su Deb susižvalgome. „Ne, ne ne ne...“

– Eime, – paraginu eidama prie minio. – Tu vairuosi?

– Ade... – prabyla Deb man sėdantis į keleivio vietą.

– O jūs kur susiruošėt? – šūkteli Markas.

Užtrenkiu mašinos dureles.

– Ei! – rėkia Markas Deb sėdantis į vairuotojo vietą. – Turit mus nuvežti į vestuves!

– Ne, – pasakau Deb. – Neklausyk jo. Rodni! Lipk į automobilį!

Rodnis paklūsta – gražus poelgis. Aš tikrai jo taip gerai nepažįstu, kad ant jo rėkčiau.

– Kas per velnias? Nagi, Ade. Jei mūsų nepavešit, tikrai nespėsime laiku atvykti, – prašo Markas.

Jis jau prie mano lango, krumpliais beldžia į stiklą, bet jo nenuleidžiu.

– Baik, Ade! Jėzau, esi Dilanui skolinga bent jau tokią paslaugą.

Dilanas kažką pasako Markui, bet neišgirstu.

– Dieve mano, na ir šiknius, – suraukusi antakius pako-
mentuoja Deb.

Užmerkiu akis.

– Kaip manai, ar galėtum? – paklausia manęs Deb. – Juos
pavežti?

– Ne. Tik ne abu.

– Tuomet velniai jų nematė. Važiuojam.

Markas vėl ima belsti į stiklą. Sukandu dantis jausdama
vis dar skaudantį sprandą ir įsmeigiu žvilgsnį tiesiai priešais
save.

– Šita kelionė turėjo būti *smagi*, – pasakau.

Tai pirmas Deb savaitgalis be savo kūdikėlio Railio. Ištikus
mėnesius nekalbėjom apie nieką kita. Ji suplanavo kiekvieną
sustojimą, kiekvieną užkandį.

– Ji vis tiek bus smagi, – atsako Deb.

– Neturim tiek vietos, – bandau laimę.

– Aš galiu susispausti! – įsiterpia Rodnis.

Tikrai pradedu jo nemėgti.

– Deb, laukia *tokia* ilga kelionė, – sakau kumščiais spaus-
dama akis. – Daugybė valandų užstrigus tame pačiame au-
tomobilyje su Dilanu. Beveik dvejus metus ant pirštų galų
vaikščiojau po Čičesterį, kad tik netektų bent *sekundei* su juo
susidurti, ką kalbėti apie aštuonias valandas.

– Aš ir neliepiu to daryti, – paaiškina Deb. – Sakau, va-
žiuojam.

Kol sulauks vilkiko, Dilanas patraukė mersedesą į sauges-
nę vietą. Man atsisukus savo sėdynėje, jis kaip tik vėl lipa iš

automobilio – liaunas, apdriskusiais drabužiais, beveik metro aštuoniasdešimtis ūgio.

Vos mūsų žvilgsniai susitinka, suprantu, kad jo čia nepaliksiu.

Jis tai irgi supranta. „Atsiprašau“, – ištaria jo lūpos.

Jei už kiekvieną Dilano Aboto atsiprašymą būčiau gavusi po svarą, jau būčiau tokia turtinga, kad galėčiau nusipirkti tą mercedesą.